

Læsefrugter.

Hvad gør man når man bliver sat i husarrest?

Alvoren til trods glæder man sig over sin bogreol.

Hvad har vi nu lige stående som er rette læsning på rette sted. Jeg ledte forgæves efter I.P. Jakobsens "Pesten i Bergamo"

Til gengæld ledte jeg ikke forgæves efter Albert Camus "Pesten" fra 1947.

En særdeles passende bog at læse i år hvor vi har 75 år fejring af 2. Verdens krigs ophør i skyggen af en moderne pest.

Camus var fransk algerier og han blev ved med at skrive på sin baggrund og han var en enegænger i det fransk intellektuelle miljø fordi han stærkt støttede fortsat fransk førerskab i Algier

Romanen "Pesten" foregår i en halvstor by Oran i 194.

Byen er en almindelig ja endog grim by uden duer, uden træer, uden haver. Det er den by rotterne angriber og det lykkes for rotterne at få byen afskåret fra resten af verden, sådan som Nazisterne fik Frankrig af skåret fra verden.

Der er ikke meget handling i romanen. Camus var ikke historiefortæller. Han var skrivende filosof. Ligeledes er der ingen udvikling i personerne. De er dem de er.

Det er som et græsk drama hvor hovedpersonen er en by og hvor personerne hver især står for en holdning til det der sker med byen og det de gør. De hændelser der finder sted og hvordan de forholder sig. Der er kun mandlige personer og der er kun europæiske mænd

Det der er omdrejningspunktet, er hvad gør mennesker når de står overfor massedøden hvordan forholder de sig.

Da det viser sig at det er helt galt med rotterne, prøver man først at tage det roligt for at der ikke skal udbryde panik. Man sætter lidt skilte om men ellers ikke noget. Man værges sig længe ved at bruge ordet. Ingen tør sige pest for ikke at opgive tilbage toget

Livet går videre, men da man lukker byen af og bevogter portene står man ved en skillevej: hvordan skal man forholde sig: Skal man kæmpe mod sygdommen med alle midler og bruge sine kræfter i en håbløs kamp eller skal man forholde sig afventende over for det tilsyneladende ufravendelige Lukningen af portene betød, at det nu var en fællessag

Det var der Frankrig stod. Camus var redaktør for undergrundsbladet Combat og mange af hans artikler her er grundlaget for de overvejelser der gøres i bogen. Det absurde det meningsløse havde været grundlaget for Camus tænkning og nu her risikere han sit liv for en sag, for sin modstand mod rotterne. Hvordan hænger det sammen?

Det er det skæbnetema der går igen i bogen Det er Camus diskussion med sig selv der spaltes ud på Lægen Rieux, der også er fortælleren og hans ven Tarrou der giver sig ind i kampen da det går op for ham at det offentlige system ikke har fantasi nok eller bøjelighed nok, da kaster han sig ind i arbejdet.

Man må kæmpe på den ene eller den anden måde og ikke bare falde på knæ. En af de lokale præster slutter sig til oprøret mod døden. Han erkender at pesten ikke er syndens frugt, da han ser en lille dreng g dø og han kaster sig ind i kampen og sætter livet til.

Man fortjener ikke ros for at give sig ind i kampen al den stund der ikke er andet at gøre. I kampen mod døden forenes de alle: præsten og lægen og embedsmanden Tarrou. Den unge journalist, der var så uheldig

at blive fanget i byen da portene lukkede, prøver længe at undslippe da han er nygift og længes efter sin kone. Det lykkes ham ved bestikke at få mulighed for at slippe ud, men han kan ikke da det kommer til stykket. Han ved at lykken aldrig vil blive hans hvis han løber sin vej. Selv den lille morder slutter sig til hjælpetropperne og den gamle kontorist der har brugt hele sit liv på at skrive en smuk sætning, giver sig i kamp mod døden.

Den unge journalist vil længe mene at de kan vælge, at de stadig er frie mennesker, men selv han indser at de ikke har noget valg. Netop derfor er de ikke helte. de levede kun for det nærværende og derfor forsvandt kærligheden og venskabet, for kærlighed og venskab lever af en fremtid (Ta den alle I carpe diem folk)

Pestens første tid gik mennesker stadig op i småting og levemåder men i længden var det det fælles der blev det afgørende.

Tarrou vil være en helgen siger han. Det vil lægen ikke, han mener at den der handler af nødvendighed aldrig, bliver en helgen. Disse to sider er vel sider som Camus selv har kæmpet med og i bogen forenes de da de to mænd får sig listet til at tage en svømmetur sammen. Her i havet forenes de. Men siden dør Tarrou , vel som helt ?

Til sidst står lægen og lytter til festen, glæden ved sejren v, men han vidst også at det ikke kunne være den endelig sejr for han vidste at pestens baciller aldrig dør og aldrig forsvinder, at de igennem årtier kan slumre i møbler og linned at de venter tålmodigt i stuer, kældre, kufferter, lommetørklæder og gamle papirer , og at den dag måske kommer , da pesten til ulykke og belæring for menneskene på ny vækker sine rotter og sender dem ud for at dø i en lykkelig by .

Mvh

Annelise

Ps. Er der nogen der kunne tænke sig at skrive en læsefrugt evt . "Pesten i Bergamo"?